

Seurakunta ja sen puhtaus Ap.t. 4:32-5:11

4:32. Uskovien suurella joukolla oli **yksi sydän ja yksi sielu**. Kukaan ei sanonut omakseen mitään siitä, mitä omisti, vaan **kaikki oli heillä yhteistä**.

33. Apostolit **todistivat** suurella voimalla **Herran Jeesuksen ylönousemuksesta**, ja **suuri armo** oli heidän kaikkien yllä.

34. Heidän joukossaan ei ollut ketään puutteenalaista, sillä kaikki ne, jotka omistivat maatiloja tai taloja, myivät ne, toivat kauppasumman

35. ja panivat sen apostolien jalkojen juureen, ja jokaiselle jaettiin **kunkin tarpeen mukaan**.

36. Myös Joosef, Kyproksella syntynyt leeviläinen, jota apostolit kutsuivat Barnabakseksi - käännettynä: kehotuksen poika -

37. myi omistamansa pellon, toi rahat ja pani ne apostolien jalkojen juureen.

5:1. Muuan Ananias-niminen mies myi yhdessä vaimonsa Safiran kanssa maatilaa.

2. Mies pani vaimonsa tieteen osan myyntihinnasta syrjään, ja loput hän toi apostolien jalkojen juureen.

3. Silloin Pietari sanoi: "Ananias, miksi olet **antanut Saatanan täyttää sydämesi**, niin että **yrityt peittää Pyhää Henkeä** ja panit osan tilan hinnasta syrjään?"

4. Eikö se ennen myyntiä ollut sinun omasi, ja eikö sen hinta myynnin jälkeenkin ollut sinun? Miksi päätit sydämässäsi tehdä tämän? Et sinä ole **valehdellut ihmisille vaan Jumalalle**."

5. Kun Ananias kuuli nämä sanat, hän kaatui maahan ja heitti henkensä, ja suuri pelko valtasi kaikki, jotka sen kuulivat.

6. Nuoret miehet tulivat ja kietoivat hänet vaatteeseen, kantoivat pois ja hautasivat hänet.

7. Noin kolmen tunnin kuluttua tuli hänen vaimonsa sisään tietämättä, mitä oli tapahtunut.

8. Pietari kysyi häneltä: "Sano minulle: siihenkilö hintaan te myitte maatilaa?" "Kyllä, juuri siihen hintaan", hän vastasi.

9. Silloin Pietari sanoi hänelle: "Miksi te olette yksissä tuumin käyneet **kiusaamaan Herran Henkeä**? Katso, niiden miesten jalat, jotka veivät miehesi hautaan, ovat ovelia, ja he kantavat pois myös sinut."

10. Nainen kaatui heti hänen jalkojensa juureen ja heitti henkensä. Kun nuoret miehet tulivat sisään, he huomasivat hänen kuolleen. He kantoivat hänet pois ja hautasivat hänet miehensä viereen.

11. Ja suuri **pelko** valtasi koko **seurakunnan** ja kaikki, jotka tästä kuulivat.

Millainen on sinun seurakuntasi?

Millainen on seurakunta, johon sinä kuulut? Millainen ilmapiiri siinä vallitsee? Millaista on sen yhteys? Millä tavalla sen keskuudessa käsitellään henkilöt, jotka ovat syyllistyneet johonkin vääryyteen tai jotka levittävät vääriä oppeja tai loukanneet toisia uskovia? Miksi monet seurakunnat eivät harjoita seurakuntakuria? Mitä siitä seuraa? Millä tavalla oikea seurakuntakurin harjoittaminen voi puhdistaa seurakunnan? Näihin teemoihin pureutuu tämänkertainen jakso Apostolien tekoja.

Evankeliumin voittokulku

Alkuseurakunta joutui pian syntymänsä jälkeen vihamielisten voimien keskelle. Golgatan ristin tapahtumissa ja ylönousemuksen aamuna sielunvihollinen oli kärsinyt murskatappion. Se tietää, että sen lopullinen joutuminen kadotukseen on vain ajan kysymys. Mutta tappion kärsineenäkin se haluaa vielä tehdä kaikkensa estääkseen Jeesuksen Kristuksen seurakunnan voitonmarssia.

Jeesuksen voitosta käsin seurakunta voi julistaa evankeliumin voittoa synnin, kuoleman ja saatanan vallasta. Pyhässä Hengessä vaeltavan seurakunnan tieltä pimey-

den varustusten on pakko väistyä. Valheen ruhtinaan taktiikkana on pyrkiä pelottelemaan seurakuntaa ulkoisilla vaaroilla, jotta se jättäisi evankeliumin saarnaamisen. Evankeliumi on Jumalan voima ja jonka edessä Saatana on voimaton.

Sielunvihollisen juonet

Kun ulkoinen vaino ja uhkakuvat ajoivat seurakunnan entistä lähemmä Herraa, sielunvihollinen turvautui uusiin juoniin. Se alkoi sotkea seurakunnan elämää sisältä käsin. Se pyrki ujuttamaan sen keskelle ulkokultaisuutta, eripuraa ja harhaoppeja. Lopulta se kävi myös okkultistisin keinoin seurakuntaa vastaan. Apostolien teot on kuvaus näistä toistuvista vihollisen hyökkäyksistä. Mutta ennen kaikkea se on kertomusta siitä, miten kerta toisensa jälkeen Pyhässä Hengessä vaeltava seurakunta sai voiton näistä pimeyden kavalista juonista.

Tänä päivänä seurakunta joutuu kaikkialla maailmassa kohtaamaan täsmälleen samat hyökkäykset kuin sen ensimmäinen sukupolvikin. Mutta myös tänään Herra, joka on sen kanssa, on väkevämpi kuin vihollisen valta. Pyhän Hengen johdatukseen turvautuva seurakunta voi voittaa totuuden sanan voimalla kaikki valheen juonet. Ongelmat tulee kuitenkin aina käsitellä Jumalan Sanan mukaisesti, sillä Pyhän Hengen voiman ilmeneminen on sidoksissa kuuliaisuuteen Herran sanalle.

Seurakunnan sisäinen tila

Pimeyden uhkailuilla alkanut hyökkäys jatkui kohdistumalla seurakunnan yhteyttä ja puhtautta vastaan. Luukas kuvaa ensin evankeliumin sanan synnyttämän seurakunnan sisäistä tilaa (32–37) ja sitten sen puhtauden ja yhteyden vaalimista (5. ja 6. luku).

Oliko omaisuudenyhteys virheratkaisu? (32)

Alkuseurakunnan omaisuudenyhteyteen on suhtauduttu kaksijakoisesti. On niitä, jotka pitävät sitä apostolien ensimmäisenä erehdyksenä. On myös niitä, jotka pitävät sitä jumalallisena järjestyksenä ja johdonmukaisena seurauksena helluntain Pyhän Hengen vuodatuksesta. Ne, jotka pitävät omaisuuden yhteyttä virheenä, perustelevat väitettään muun muassa seuraavasti.

Heidän mukaansa alkuseurakunta odotti Jeesuksen paluuta jo yhden sukupolven kuluessa, joten omaisuudella ei ollut enää merkitystä. Totta on, että alkuseurakunta odotti Herran paluuta, niin kuin uskovien tulee tänäkin päivänä tehdä. Ellemme odota häntä, meidän hengellisestä elämästämme ei ole jäljellä kuin kuivuneita risuja. Mutta meillä ei ole mitään perusteita sille, että he olisivat odottaneet Jeesusta palaavaksi yhden sukupolven aikana. He odottivat häntä kaiken aikaa. Se on oikea asenne tänäänkin. Itse kertomuksessa ei ole sanaakaan, joka viittaisi siihen, että omaisuuden myynti olisi johtunut siitä syystä.

Kriitikkojen mielestä omaisuuden myynti johti myöhempään Jerusalemin seurakunnan köyhyyteen, jonka vuoksi jouduttiin suorittamaan keräyksiä kreikkalaisissa seurakunnissa. Mutta tällekin väitteelle ei löydy uusitamentillista tukea.

Väitetään myös, että Ananiaan ja Safiran lankeemus valheeseen ja hellenistikristittyjen nurina vähän myöhemmin osoittavat omaisuudenyhteyden virheeksi. Mutta pikemminkin Ananiaan ja Safiran synty oli niiden periaatteiden rikkomista, joilta

omaisuudenyhteys nousi. Hellenistien nurina taas johtui siitä, että periaatteita ei johdonmukaisesti noudatettu eikä suinkaan itse periaatteista.

On sitten niitä, jotka pitävät omaisuudenyhteyttä esimerkkinä epäviisaasta ja erottelamattomasta sosiaalihuollosta. Mutta kysymys oli kokonaan seurakunnan sisäisestä toiminnasta eikä yleisestä sosiaalitoimesta. Omaisuuden yhteys oli vain ulkoinen ja näkyvä merkki hengellisestä yhteydestä, joka väistämättä esiintyy uudestisyntyneiden kesken.

Jotkut taas pitävät seurakunnan toimenpiteitä virheellisinä, kun he kuvittelevat, että meidän pitäisi rakentaa yhteiskunnan lainsäädäntö ja rakenteet niiden mukaisiksi. Mutta alkuseurakunnan omaisuudenyhteydessä ei ollut mitään sääntöihin tai vaatimuksiin perustuvaa. Kenenkään ei ollut pakko myydä omaisuuttaan, niin kuin Pietari Ananiaalle selkeästi osoitti. (5:4) Ne, jotka myivät, tekivät sen täysin vapaaehtoisesti. He olivat uudestisyntyneitä ihmisiä.

Ilman Pyhää Henkeä omaisuudenyhteys ei toimi

Varoituksen sana on tarpeen myös monille, jotka puolustavat tätä kertomusta. Sitä on aivan liian usein lainattu sellaisen ajattelun ja ideologian levittämiseen, joka ei lähde liikkeelle helluntaista ja Pyhän Hengen saamisesta. Kertomus ei sisällä mitään ihannetta siitä, millainen valtion tulisi olla. Suomen valtiota ei voi hallita vuorisaarnan periaattein. Vain jos jokainen suomalainen olisi uudestisyntynyt Jumalan lapsi, vuorisaarnasta voisi tulla maamme laki, mutta ei ennen sitä. Vuorisaarna on Jumalan valtakunnan perustuslaki. Siinä valtakunnassa ihmisellä täytyy olla elävä Pyhän Hengen osallisuus.

Koinonia eli yhteys (32–35)

Luukas antoi yleiskuvan alkuseurakunnan jäsenten keskinäisistä suhteista. Uskovien yhteys oli suoranaista jatketta sille, mikä alkoi jo helluntaina. Pietarin helluntaisaarnan jälkeen todetaan: *"Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa."* (2:42)

Nämä neljä asiaa olivat edelleen käytössä. Pyhän Hengen synnyttämä yhteys, josta kreikankieli käyttää sanaa *koinonia*, on tavattoman rikas ja syvä todellisuus. Ilmaisua *"kaikki oli heillä yhteistä"* kuvaa sitä parhaiten.

Yhteys Jumalan kanssa

Uuden testamentin suuri sanoma on, että Jumalan lapsella on yhteys Jumalan kanssa. Se merkitsee sitä, että kaikki on yhteistä Jumalan kanssa. Jumalan oma ja omaisuus on uskovan, ja uskovan oma on Jumalan. Siitä seuraa väistämättä, että myös uskovien keskinäinen oma on yhteistä. Kun Pyhän Hengen kaste liittää ihmisen uuteen suhteeseen Kristukseen ja Kristuksen kautta Isään, niin se ilman muuta merkitsi uutta suhdetta uskovien keskinäisessä elämässä.

Yksi ruumis ja yksi Henki

On yksi ruumis ja yksi Henki. Yksi ruumis on Kristus ja kaikki Hänen omansa. Efe-solaiskirje kuvaa yhteyden syntymistä: *"Yksi on Herra, yksi usko, yksi kaste! Yksi on Jumala, kaikkien Isä! Hän hallitsee kaikkea, vaikuttaa kaikessa ja on kaikessa. (KR 1938: Hän on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kaikissa.)"* (4:5,6)

Yksi Herra on Kristus, yksi usko yhdistää häneen, yksi kaste vedestä ja Hengestä liittää uskovan sielun yhdeksi Kristuksen kanssa. Kristuksen kautta yhteyden loppu-tulos on se, että yksi Jumala ja kaikkien Isä on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kai-kissa. Tätä on *koinonia*, yhteys, kun kaikki on yhteistä. Ihmiset pääsevät osallisiksi jumalallisesta luonnosta. He näkevät Jumalan valaisemin silmin. Heidän rakkauten-sa sykkii yhdessä Jumalan sydämen kanssa. He elävät Jumalan elämästä.

Tältä pohjalta nousi alkuseurakunnan omaisuudenyhteys. Se ei syntynyt yhteisistä päätöksistä vaan uudesta elämästä, joka omisti Herrassa jo kaiken. Siksi uskovat halusivat rakkaudessa jakaa omaansa.

Yhteyden voima (32)

Keskinäisen yhteyden voimakkuutta ilmentävät sanat: "*Koko uskovien (suurella) joukolla oli yksi sydän ja yksi sielu.*" (32)

Keskeisintä ei ole se, että he myivät ja jakoivat omaisuuttaan, vaan se, että he olivat uskovia. Ihmisillä, jotka uskovat – sanan uusitamentillisessä merkityksessä, on uskon luonteesta johtuen väistämättä yksi sydän ja yksi sielu. Sana "uskovainen" väistämättä myös jakaa ihmiset niihin, jotka suostuvat Jeesuksen hallittaviksi ja kuu-liaisiksi hänen opetuksilleen, ja niihin, jotka eivät niin tee.

Yksi sydän

Ilmaisu "yksi sydän" kertoo, mikä oli heidän tunne-elämänsä ja innoituksensa kes-kus. "Yksi sielu" ilmaisee taas uuden elämän dynaamisuuden. Yhteinen uskollisuus ja rakkaus Herraan hallitsi uskovia. He näkivät asiat samalla tavoin. Heillä oli yhtei-nen sisäinen tietoisuus ja sama liikkeellepaneva voima. Emme voi poimia kukkia tai hedelmiä puutarhasta, ellei kasveilla ole juuria. Emme voi millään luoda alkuseura-kunnan yhteyden kaltaista kauneutta, ellei heidät liikkeelle pannut sydän ja elämä vaikuta myös meissä.

Epäitsekkyyys

Alkuseurakunnan uskovien yhteys ilmensi kolmea periaatetta. Ensinnäkin he olivat epäitsekkäitä. "*Kukaan ei pitänyt omanaan sitä, minkä omisti.*" (32) Heidän ajattelu-tapansa oli muuttunut. He eivät toistaneet: "Tämä on minun, tämä kuuluu minulle, mitä minä tästä saan", koska he eivät ajatelleet enää sillä tavalla.

Yhteisöllisyys

Toiseksi heitä hallitsi yhteisöllinen tietoisuus. "Kaikki oli heillä yhteistä." Tämän päi-vän länsimaisia seurakuntia vaivaa yksilökeskeinen ajattelu ja toimintatapa. Kun jol-lakin seurakunnan jäsenellä on vaikeuksia, muut kokoontuivat keskustelemaan siitä, yrittivät olla osanottavia ja järjestivät tarvittaessa keräyksen puutteessa olevan hyväksi. Mutta alkuseurakunnan uskovat ajattelivat aivan eri tavalla. Heille kaikki oli yhteistä, ei vain omaisuus. "*Jos yksi jäsen kärsii, kärsivät kaikki muutkin jäsenet, ja jos yksi jäsen saa osakseen kunniaa, iloitsevat kaikki muutkin sen kanssa.*" (1.Kor. 12:26)

Hengellinen todellisuus on ratkaisevan tärkeä

Kolmanneksi heitä hallitsi tietoisuus siitä, että hengelliset ovat ajallisia tärkeämpiä. Pyhän Hengen vaikutuksesta he pitivät omaisuutta toisarvoisena asiana. Voimme sanoa ehkä, että he eivät huolehtineet asioistaan. Niin maailmakin sanoo. Pelkään-

pä, että sielunvihollinenkin on samaa mieltä. Mutta Pyhä Henki herätti heidän pyhän huolettomuutensa. He pitivät omaisuutta avoimella kämmenellä. He alistivat kaiken ajallisen hengelliselle eivätkä siksi sanoneet mitään omakseen.

Vapaaehtoisuus

Kaikesta tästä puuttui pakottaminen, velvoittaminen, säännöt ja vaatimukset. Sääntöjen moninaisuus kertoo hengellisen elämän taantumisesta. Heidät pani liikkeelle hengellinen voima, joka vaikutti vapaaehtoisen antamisen. Jakelu tapahtui tarpeiden mukaan. Aluksi sen suorittivat apostolit.

Yhteys luo julistuksen kaikupohjan (33)

"Apostolit todistivat voimallisesti Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja Jumalan armo oli heidän kaikkien osana runsain määrin." (33)

Seurakunnan yhteys heijastui laajemmalle. Seurakunnan epäitsekkyys, ykseys ja pyhä huolettomuus olivat ympäröiville ihmisille vahva todiste ylösnousemusjulistuksen totuudellisuudesta. Yhteys oli julistuksen kaikupohja. Sanalla oli voima, koska se tuli lihaksi seurakunnan elämässä.

Kehottaja Barnabas (36,37)

"Myös Joosef, Kyproksesta kotoisin oleva leeviläinen, jota apostolit kutsuivat Barnabakseksi – nimi merkitsee: rohkaisija – myi omistamansa pellon ja toi rahat apostolien jaettavaksi." (36,37)

Pyhän Hengen työ ilmeni Barnabaksen elämässä. Hän oli lisänimensä mukaisesti kehottaja, rohkaisija ja rinnalla kulkija. Tälle lahjakkaalle julistajalle ja myöhemmälle lähetyssaarnaajalle ei varsinaista omaisuutta ollut se, mitä me nimitämme kiinteäksi omaisuudeksi. Myydessään peltonsa hän astui tielle, jolla ajallisissakin asioissa jäädään riippuvaisiksi vain Herrasta.

Parannukseen aihetta

Edellä kuvatut asiat voivat toteutua vain elävässä seurakunnassa. Juuri siksi meidän tulee tavoitella Jumalan seurakuntaan yhteyttä, jossa nämä asiat pääsevät toteutumaan. Sellaisessa yhteydessä ei Ananiaan ja Safiran valhe voinut elää pitkään. Sellaisessa yhteydessä Pyhä Henki kykeni löytämään vastauksen myös jake- lussa syntyneisiin ongelmiin ja nurinoihin.

Moni ajattelee, että Luukkaan kuvaus alkuseurakunnasta oli ihannoiva, koska Paavalin kirjeissä puhutaan seurakuntien elämän moninaisista synneistä ja vääristymistä jo alkuseurakunnan aikana. Mutta Apostolien tekojen loppuosan kuvaus samaisesta Jerusalemin seurakunnasta suhteessaan Paavaliin on vähintäänkin masentava. Luukkaan kuvaus on totuudenmukainen. Hän ei suinkaan vähätellyt seurakunnan keskuudessa esiintyneitä ristiriitoja ja vaikeuksia. Alussa Jerusalemin seurakunnan elämää hallitsi Pyhän Hengen voimakas läsnäolo.

Toiset taas ajattelevat, ettei alkuseurakunnan kaltaiseen yhteyteen ole enää mahdollista päästä. Kuitenkin Pyhä Henki on sama tänäänkin. Alkuseurakuntakin muodostui aivan tavallisista ihmisistä. Ellei yhteys ole tänään mahdollista, se johtuu ensinnäkin siitä, että olemme menettäneet puhtauden, joka tekee valheen mahdottomaksi keskellämme. Ja toiseksi sen syynä on, että olemme menettäneet Hengen

yhteyden, jonka vallitessa voidaan myös vaikeat keskinäiset ongelmat voittaa. *"Tuomion tulee siinä tapauksessa alkaa Jumalan huoneesta."*

Jos mielimme päästä sen yhteyden kokemiseen, joka alkuseurakunnassa vallitsi, meidän on saatava uusi Pyhän Hengen täyteys. Silloin meitä eivät hallitse monet pykälät, vaan suuri rakkaus. Herätysten keskellä siitä on aina siellä täällä päästy osalliseksi, vaikka kokonaisuutena juuri tässä kristillinen seurakunta on surkeimmin epäonnistunut.

Käykäämme siksi rukoukseen, että Herra palauttaisi seurakuntansa ennalleen ja uudistaisi sen keskinäisen rakkauden. Käykäämme parannukseen keskinäisistä synneistämme. Tunnustakaamme ja hylätkäämme myös väärä ajattelumme seurakunnan yhteyden luonteesta. Herra voi antaa meille enemmän, kuin mitä olemme olleet valmiit ottamaan vastaan.

Tuomio ja siunaus

Seurakuntaa kohtasi nyt uusi vaara, mutta sen voitollinen torjuminen antoi uuden osoituksen Pyhän Hengen voimasta. Traaginen ja pelottava kertomus Ananiaasta ja Safirasta johtaa kuvaukseen, miten kaikki apostolien luo tuodut sairaut parannettiin. Herra itse oli Pyhän Hengen kautta läsnä seurakunnassaan. Hän vaikutti sekä tuomion että siunauksen. Ensimmäistä kertaa kirkkokuri jouduttiin ottamaan käyttöön. Syy oli Ananiaan ja Safiran synty. Kirkkokuri tapahtui Jumalan suorana, nopeana ja kauhistuttavana tuomiona. Lopputuloksena syntyi seurakunnan sisä- ja ulkopuolella uutta pelkoa ja sen vaikuttamaa uutta voimaa.

Sisältä nouseva uhka (1–5)

Ananiaan ja Safiran synty tapahtui seurakunnan yhteyden sisällä. He olivat jo aiemmin liittyneet Jerusalemin seurakunnan muodostaneiden uskovien joukkoon. Seurakuntaa ei ole koskaan voitu turmella ulkoapäin tulevalla painostuksella eikä vainolla. Sen sijaan sen sisältä nousseet vaarat ovat yhtenäen tuottaneet sille vahinkoa ja haittaa.

Ulkokultaisuuden synty (4)

Ananiaan ja Safiran synty ei ollut siinä, että he olisivat kieltäytyneet antamasta uhria. Hehän antoivat osan myymänsä maatilain hinnasta. Syntiä ei ollut myöskään se, että eivät he antaneet koko hintaa. Edellä totesimme, että alkuseurakunnan yhteisömuoto ei perustunut sääntöihin, vaan oli kokonaan vapaaehtoista. Se nousi uskovia hallinneesta hengellisestä elämästä. Kun Ananias ja Safira pitivät osan maatilain hinnasta itsellään, he eivät tehneet mitään väärää. Heidän syntinsä oli siinä, että he teeskentelivät lahjoittaneensa seurakunnalle koko summan. Se oli ulkokultaisuuden syntyä, yritystä näyttää sellaiselta, mitä ei todellisuudessa ole. Se oli yritystä antaa kuva sellaisen tekemisestä, mitä he eivät kuitenkaan olleet tehneet. Heidän syntinsä oli siis valehtelua, niin kuin apostoli sitä nimitti:

"Et sinä ole valehdellut ihmisille, vaan Jumalalle." (4)

Jeesus ei siedä valheellisuutta

Jos kirkkokuri tänään olisi samaa kuin alkuseurakunnassa, moni seurakuntalainen kuolisi jumalanpalveluksissa virsiä veisatessaan, koska hänen suulla laulamansa ei olekaan totta hänen elämässään. Juuri ulkokultaisuus teki Jeesuksen aina vihaiseksi ja sai hänet lausumaan ankarimmat tuomionsa. Rehellisyys ei synnytä Jumalan

vihaa, vaikka se näyttäisi lähes Jumalan pilkkaamiselta niin kuin esimerkiksi Jobin huutaessa ahdistustaan. Jeesus ei liioin tullut kärsimättömäksi, vaikka Martha lähes syytti häntä Lasaruksen kuoleman jälkeen. Rehellisille epäilijöille Herralta riittää kärsivällisyyttä. Mutta hän, joka sanoi: *"Minä olen totuus,"* ei ole koskaan tehnyt rauhaa valheellisuuden kanssa.

Ajallinen iankaikkisen sijasta

Ananiaan ja Safiran syntiä on tarkasteltava myös sen valossa, mitä edellä kerrottiin uskovien keskinäisestä sydämen yhteydestä. Ananiaan ja Safiran valheen motiivi oli itsekkyyks, kun seurakunnassa vallitsi rakkaus. Sen menetelmä oli pimeys, kun uskovat elivät Jumalan valossa. Se etsi ajalliseen omaisuuteen perustuvaa tyydytystä ja turvallisuutta, kun seurakunta omisti turvan ja täyteen iankaikkisen elämän osallisuudesta.

Rakkauden ilmapiirin keskellä he sallivat Saatanan täyttää sydämensä. He etsivät omaa etuaan eivätkä Jumalan tahtoa ja veljien hyvää. Valon keskellä he vaelsivat pimeydessä ja valitsivat menetelmäkseen petoksen. He valitsivat uskossa ja Pyhässä Hengessä heille tarjolla olleen elämän täyteen sijasta ajallisen omaisuuden säilyttämisen. He tarrautuivat maalliseen hengellisen kustannuksella.

Hirvittävä hinta

Totuudesta luopumisen hinta on aina todellisen elämän menettäminen. Valheella hankitulla voitolla ei ole todellista ostovoimaa. Pidättyessään itselleen osan omaisuudestaan he menettivät senkin, mitä he kuvittelivat voittavansa. Koko heidän ajallinen omaisuutensa meni, kun he olivat sen vuoksi valmiit menettämään tärkeimmän: Pyhän Hengen elämän rikkauden.

Seurakunnan puhtaus

Kirkkokurin toimeenpano oli yliluonnollista. Mutta eräässä merkityksessä se oli luonnollista seurakunnassa vallinneessa uuden elämän ilmapiirissä. Sillä mikä on luonnottomampaa kuin epäpuhtaudessa elävät ihmiset Kristuksen nimeen otetussa seurakunnassa. Seurakunnan puhtaus oli Ananiaan ja Safiran kuoleman tausta. Seurakunta oli Pyhän Hengen käytössä. Seurakunnan ilmapiiri oli täynnä pyhyiden liekin voimaa. Siksi sen keskellä paljastui ja tuli lyödyksi sellainen, jonka huulet puhuivat avokätisyydestä, mutta jonka sydämessä asui valhe.

Kertomuksessa ei pysäytä vain avioparin kuolema vaan erityisesti seurakunnan pyhyys ja puhtaus. Tuo vielä suhteellisen pieni uskovien joukko oli Kristuksen ruumis, hänen tahtonsa ilmoituksen väline ja hänen tahtonsa toteuttaja. Sitä hallitsi Pyhän Hengen rakkaus, se vaelsi hänen valossaan ja hänen elämänsä oli sen voimanlähte.

Jumalan toimi (4–6)

Pietarin motiiveissa ei ollut mitään epäselvää. Hän ei mielistellyt rikasta Ananiasta. Kristusta palvellessaan hän oli antautunut kokonaan Pyhän Hengen käyttöön. Siksi hänen sanoissaan oli äärimäistä suoruutta. Pietari ei sanonut sanaakaan Ananiaan kuolemasta. Tuomio ei tapahtunut kirkollisten viranhaltijoiden oikkujen perusteella. Ananiaan kuolema oli Jumalan toimi. Todennäköisesti kaikkein yllättynein asian saamasta käänteestä oli Pietari itse.

Seurakunnan puhdistaminen

Kysymys oli seurakunnan puhdistamisesta. Kirkkokurilla pyyhittiin syrjään mies, joka saastuttamalla seurakunnan puhtauden olisi turmellut sen yhteyden ja halvaannuttanut sen voiman. Usein kysytään, miksi tämä ei jatkunut seurakunnassa. Jos seurakunta olisi kokonaisuutena jatkanut elämistä pyhyiden ilmapiirissä, niin samanlainen kirkkokurikin olisi voinut jatkua. Seurakunnasta on tullut pelottavan heikko kurin käytössä. Aivan liian helposti on seurakunnan yhteyteen otettu ihmisiä, jotka eivät siihen kuulu. Tänäkin päivänä Jumalan kansan suurin kirous on "sekakan-sa" sen seassa.

Joko Ananias tai Pyhä Henki lähtee (11)

Tapahtuma vaikutti laajalle ja syvästi: *"Kauhu (KR 1938: suuri pelko) valtasi koko seurakunnan ja kaikki jotka tästä kuulivat."* (11)

Tänä päivänä korostamme usein iloa ja rakkautta seurakuntayhteyden tuntomerkinä. Mutta seurakunnassa tulee vallita myös pyhä pelko sen puhtauden tähden. Joko Ananias tai Pyhä Henki lähtee seurakunnasta. Molemmat eivät voi olla yhdessä. Kunpa Pyhä Henki saisi viedä meidät vakavaan itsetutkisteluun, etteikö ehkä vain meidän virrenveisuumme ja puheemme osoittaudu ulkokultaisuudessaan kauheimaksi jumalanpilkkaksi.

Avoin mutta ahdas portti seurakuntaan

Pelko levisi myös seurakunnan ulkopuolelle. Eräässä merkityksessä seurakunnasta tulee aina puhua "kirkkoäitinä", jolla on avoin syli ottamaan vastaan kadonneita ja eksyneitä. Mutta toisaalta sen tulee olla niin pyhä, että sen ovella on todella pantava synti pois, tehtävä parannus. Kaste Kristukseen on portti seurakuntaan. Kasteessa syntinen olemus hukutetaan Kristuksen kuolemaan ja se nousee uuteen ylösnousemuselämään Kristukseen liitettynä. Kasteensa sisältöön uskovon tulee päivittäin hylätä synti, joka niin helposti kietoutuu meihin. Kastetun tulee elää päivittäisessä parannuksessa ja turvata Jumalan armoon. Maailmankin tulee tietää, että seurakunnassa vallitsee totuus ja että siellä eletään Pyhän Hengen yhteydessä. Maailma ei tänään pelkää seurakunnan läsnä ollessa, koska seurakunta on päästänyt sisäänsä epäpuhtautta.

Parantava puhtaus

Alkuseurakunnan joillakin jäsenillä oli parantamisen armolahjoja, ja he käyttivät niitä rohkeasti. Jokainen sairas ja saastaisen hengen vaivaama parannettiin. Parantava voima ei voi päästä vaikuttamaan, ellei seurakunta ole puhdas. Seurakuntien ja kirkon tulisi kohdata tämä tosiasia. Olemmeko menettäneet seurakunnan puhtauden myötä myös voiman, joka kykenee parantamaan niin ruumiillista, henkistä kuin hengellistä sairautta? Raamattu ei edellytä parannettavalta ihmiseltä erityistä uskoa siihen, että hän parantuisi. Yksityisinä uskovina taas joudumme kysymään, elämmekö todella totuudessa ja puhtaudessa omassa vaelluksessamme.

"Jos me vaellamme valossa, niin kuin Hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä." (1. Joh. 1:7)

Tapahtumasarja alkoi tuhosta ja päättyi parantamiseen (5:15), mutta vaikuttava voima oli molemmissa sama. Taivas ja helvetti ovat olemukseltaan samaa Jumalan py-

hyden ja rakkauden tulta. Riippuu ihmisestä, muodostuuko Jumalan läsnäolo hänelle taivaaksi vai helvetiksi.

"Kuka meistä voi asua kaikkinelevässä (KR1938: kuluttavassa) tuleessa, kuka meistä kestää ikuisten liekkien poltetta? Se, joka elää vanhurskaasti ja puhuu oikein." (Jes. 33:14,15)

Puhdas ihminen on väkevä. Kristuksen lahjavanhurskaudessa täydellisen puhtauden saanut uskova tarvitsee pyhitystä, elämän puhtautta. Hän tarvitsee jatkuvaa Jeesuksen veren puhdistusta täytyäkseen Pyhällä Hengellä. Pyhällä Hengellä täytetty on puhdas. Pyhällä Hengellä täytetty on se, joka on kuuliainen Jumalan sanan valolle, jonka hän on saanut.

Jättäytyminen Herran käsiin – Kiyoko Miyazakin paluu seurakuntaan

Olen kiitollinen, että saa todistaa pitkästä ja monella tavalla häpeää tuottavasta uskontiestäni, jolla olen kompastellut, kaatunut ja taas ryöminyt pystyy.

Jo 20 vuotta sitten isäni kuolema sai minut pyytämään kastetta. Hän sai 84 vuoden iässä aivoverenvuodon ja joutui kohtaamaan kuolemansa täysin valmistautumatta. Hän ei tehnyt mitään taistellakseen kuolemaa vastaan, vaan oli syvän hämmennyksen ja paniikin vallassa. Sen näkeminen oli minulle iso shokki. Ajattelin silloin, että vaikka ihminen ei voi valita, millaisen kuoleman kohtaa, hän voisi kuitenkin hiljaa sydämessään hyväksyä sen ja valmistautua siihen.

41 -vuotiaana minäkin sairastuin ja jouduin leikkaukseen ja ymmärrettävästi kuolema pelotti ja aiheutti levottomuutta. Ajattelin, että usko kuoleman jälkeiseen iankaikkiseen elämään auttaisi ylittämään pelon ja ahdistuksen, niin että voisin kuolemaan käydessäni kiittää ympärillä olevia ihmisiä samoin kuin tietysti Jumalaa. Aloin tutkia Raamattua nimenomaan opiskellakseni, miten tulee kuolla, mutta huomasinkin oppivani sitä, miten tulee elää.

Kotimme naapurissa asui norjalaisia lähetystyöntekijöitä, jotka vaihtuivat kautensa päätyttyä aina uuteen tulijaan. He asuivat pappilassa meitä vastapäätä ja saimme ystäväystyä heidän kanssaan.

Aloin käydä raamattupiirissä, jossa opetus aloitettiin synnintunnosta. Pian arvomaailmani heitti kuperkeikkaa. Raamatun vertaukset, yksinkertaiset kertomukset, ovat suuremoisia. Niitä on helppo ymmärtää ja ne vievät mukanaan. Tuhlaaja poika vertauksen isä kertoo Jumalasta samoin kuin viinitarhan omistajakin. Sitten mietin, keneen henkilöistä minä samais-tun. Raamattua lukiessa tein aina uusia löytöjä. Aloin askel askeleelta ymmärtää ihmisten ja omaa pimeyttäni.

Sitten minut kastettiin ja sain kokea syvää rauhaa, niin kuin 2. Kor. 12:9 sanoo: ”Minun ar-mossani on sinulle kylliksi.”

Niin vierähti kolme vuotta. Koska seurakuntamme oli pieni, minut valittiin pian seurakunta-neuvostoon, mutta ei ole sen tukalampaa asemaa kuin olla heikkouskoinen neuvoston jäsen. En kyennyt pitämään kodin ja seurakuntaneuvoston vastuita tasapainossa, elämä oli jatkuvaa taistelua. Oli aina kovan työn takana, että selvisin jumalanpalveluksiin, kun minut oli valittu myös kouluneuvostoon, alueen lapsitoimikuntaan, ja naisten toimikuntaan. Miten seurakun-taelämä olisikaan mukavaa, jos kykenisin pitämään Jumalan asiaa kaikkein ensimmäisinä.

Kun toivoin ensi vuona pääseväni pois seurakuntaneuvostosta, vastaan tuli sääntö: ”Seurakuntaneuvoston jäsenmäärä määräytyy seurakunnan koon ja tarpeiden mukaisesti.” Niin minut valittiin uudestaan, kun määrää lisättiin. Seurakunnassa palvelu nousee Raamatun sanasta ja sen soveltamisesta omaan elämäänsä. Mutta palvelu muodostui minulle taakaksi. Se taas johtui siitä, etten ollut luovuttanut elämäni hallintavaltaa Jumalalle. Suhteeni Jumalan kanssa ei ollut kunnossa enkä päässyt yhtään kasvamaan uskossani.

Sen seurauksena, että en palvellut ilolla vaan velvollisuudesta, eräässä myyjäisten palautekeskustelussa loukkaannuin ja loukkasin muita. On tuskallisempaa olla loukkaaja kuin loukattu, koska loukkaaja ei saa lohdutusta Jumalalta, joka on kuitenkin hänen ensimmäinen turvapaikkansa. Niin kauan kuin väittää olevansa oikeassa, ei pääse osalliseksi sovinnosta Jumalan kanssa. Ne synnit, jotka tietää tehneensä, aiheuttavat enemmän murhetta kuin ne, joita ei itse huomaa. Siksi ajattelin, että oli parasta puhua ongelmista.

Ihmissuhteet ovat vaikeita. Mielipiteilläni loukkasin minua paljon palavamman ja hengellisemmän kristityn sydäntä. Olin kaiken lisäksi hyvin itsekeskeinen ja ajattelin vahvasti, etten olisi sopiva edes seurakunnan jäsenyyteen puhumattakaan seurakuntaneuvostosta. Se oli Saatanan työtä, mutta en halunnut tunnustaa sitä. Minun olisi pitänyt jättää asia Jumalalle, mutta sen tekeminen oli minulle vaikeaa osaksi siksi, että ymmärrykseni oli puutteeni.

Matteuksen 13:24-30:ssa on vertaus vehnästä ja valhevehnästä. Ajattelin olevani seurakuntani valhevehnää. Ikäviä asioita kasaantui. Silloin Shikokulla asuvan mieheni isä sairastui paksusuolen syöpään. Lääkärit eivät antaneet hänelle puolta vuotta pidempää elinaikaa. Jouduin käymään häntä hoitamassa toistavasti Shikokulla ja seurakuntaelämä kävi mahdottomaksi.

Kun me mieheni kanssa olimme sairastelleet, mieheni vanhemmat olivat tulleet Shikokulta hoitamaan lapsiamme ja huolehtimaan meistä monella tavalla. Ajattelin siksi, että nyt on minun velvollisuuteni maksaa kiittolisuuden velkaa hoitamalla appeani. Sen seurauksena kirkossa käynti jäi. Silti luin Raamattua aina, kun siihen vain sain tilaisuuden. Raamattu on Jumalan sana, vaikei aluksi ymmärtäisikään sitä. Toistuvasti lukemalla se alkaa merkittävästi avautua. Tuona Shikokun jaksona Raamattu oli tukeni.

Mieheni isä eli kaikkiaan 8 kuukautta, pari kuukautta pitempään kuin lääkärit arvelivat. Koko sen ajan yritin hoitaa häntä parhaani mukaan. Ympäristön ihmiset kehuivat, miten hyvä minä olin huolehtiessani hänestä. He rohkaisunsa auttoi minua. Hautajaisten loputtua ennen kuin ehdin edes huokaista, mieheni vaimon pitkäaikainen sairaus paheni eikä hän kyennyt enää kävelemään. Näin jatkui oloni Shikokulla vuorostaan hänen hoitamisessaan. Olin opettelemassa lähes ammattilaiseksi.

Anoppini sairastelua viereltä kaiken aikaa seurattessani näin, miten vanhuus on kaikkein vaikein elämän vaihe. Silloin meidän on luovuttava kaikesta sellaisesta, mitä pidämme arvokkaana. On tuskallista antaa pois sellaisia asioita, jotka kuvittelimme omistavamme kuten terveys, muisti ja kyky kävellä.

Kun asuimme eri paikkakunnalla kuin mieheni vanhemmat, ajattelimme, että anoppi – minä suhde ei sujuisi kunnolla. Itsekkydessämme pidämme omaa kotiamme linnanamme, koska niin on helpointa. Kun sitten anoppini kunto koheni palasin omaan kotiini, josta käsin kävin ajoittain hoitamassa häntä Shikokulla.

Ihmisen arvostaminen merkitsee sitä, että kykenee hyväksymään hänet heikkouksineen ja puutteineen. Siksi pyrin keskinäiseen anteeksiantoon, kun anoppini elinpäivätkin olivat jo vähenemässä.

Nyt tulee jatkuneeksi seitsemän vuotta tällaista elämää, mutta olen alkanut valittaa, että en enää jaksa. Kun sisimpäsi kertoo, etten jaksa enää, niin kohta suustani tulee huomaamattani sama sanoina. Ruokaa tehdessäkin, nukkuessakin, sanat nousevat toistuvasti kielelleni. Miten syntinen olenkaan ja kaiken lisäksi anoppini joutui kuulemaan kaiken sen.

Miksi minulta puuttuu rakkautta, vaikka voin itsekin joutua vuoteen omaksi? Sairaahan ei ole mitään verrattuna Jeesuksen kärsimykseen ristillä. Sitä paitsi monethan hoitavat sairaita työkseenkin. Siksi sydämeni asenne alkoi inhottaa minua ja aloin rukoilla: ”Jumala, vapauta minut tästä inhottavasta sydämestäni.” Olen kiitollinen siitä, että vaikka en enää käynyt kirkossa, sydämessäni oli halu rukoilla. Rakkaus tulee Jumalalta, kun käymme hänen eteensä. Vasta saatuaamme Herralta rakkautta, voimme osoittaa sitä lähimmäisillemme.

Tätä nykyä tajuan kuinka tärkeä jumalanpalvelus ja ehtoollinen ovat. Minusta itsestäni kun ei löydy rakkauden varastoa. Niin itsekäs kun olen, en jaksa omassa voimassani jatkaa sairaan hoitoa vuosikautia. Tähän asti hoitoni tuntui yritykseltä sietää hoidettavaani. Se oli kaukana kärsivällisistä etuoikeudesta saada hoitaa kärsivää, mitä Jeesus edellyttää sanoessaan: ”*Kaiken minkä teitte yhdelle näistä pienimmistä, teitte minulle.*” (Matt. 25:40)

Eräessä kirjassa luki näin: ”Kestävyys on sitä, että räjähtämättä oleva kärsivällisyys ei räjähdä.” Erästä sanakirjasta yritin selvittää, mitä eroa on kestävyydellä ja kärsivällisyydellä, mutta en saanut mitään selvää. Mutta Raamatun sanakirjassa luki: ”Kärsivällisyys nousee uskosta, elämme kärsivällisyyden aikakautta Jeesuksen Kristuksen toiseen tuloon asti.”

Niin palasin kirkkoon jumalanpalveluksiin, jotta Jumala voisi parantaa kauheasti kieroutuneen sydämeni. Haluan oppia seurakunnassa kärsivällisyyttä ja Jumalan rakkautta vastaanottaen panna sen käytäntöön hoitaessani sairasta.

Vaikka ajattelin pitkään olevani valhevehnää, palattuani seurakunnan yhteyteen Jumala on lempeästi alkanut opettaa minulle, mitä on hänen käsiinsä antautuminen ja asioiden jättäminen hänelle. ”Ihminen ei voi tehdä erotusta vehnän ja valhevehnän välillä.” Vain Jumala näkee ihmissydämeen. Saamme jättäytyä hänen käsiinsä.

Tähän asti Jumala on monien veljien, sisarten ja pastorien kautta tehnyt työtä minussa ja kutsunut minua, vaikka olen näin syntinen ja epäuskoinen ihminen. Kun avasin seurakunnan kotisivuston, silmiini osui monien rakkaiden ihmisten nimet. Sydämessäni nousu halu päästä jälleen noiden kärsivällisesti Jumalan valtakunnan työtä tekevien yhteyteen. Seitsemän vuoden jälkeen minä, joka pidin itseäni seurakuntaan sopimattomana, saan tulla siihen sopivana takaisin. Ihailen, miten muut ovat saaneet kasvaa uskossaan poissa ollessani. Saan jälleen laulaa rakasta ylistysvirttä: ”En vaihda mitään Kristukseen, en tämän maailman aarteita ja rikkautta tähän Henkilöön, joka kuoli minun puolestani. Jääköön maailman hujut ja kunnia!” Virret puhdistavat sydämeni ja saan koko sydämestäni lisästä niihin aameneni.

Tämän vuoden toukokuussa mieheni äiti sai entisten sairauksiensa lisäksi vielä vatsasyövän. Kuultuaan siitä hänen omat tyttärensäkin ovat tulleet hoitoapuun ja saamme tehdä sitä nyt vuorotellen. Se helpottaa minua suuresti. Onko Jumala järjestänyt tällä tavalla minulle ”pääsyn ulos” niin kuin 1. Kor. 10:13 sanoo: ”*Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen*

kiusaus. Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää."

Katsellessani anoppia tajuan, että elämä ei ole pelkkiä mukavia asioita. Paljon siinä on kärsimystä. Vain Raamattu avaa meille maailman, jossa kärsimyksen keskellä löytyy ilo. Seurakuntayhteys vapauttaa meidät yksinäisyydestä ja yhteyden puutteesta. Pyhä Henki vaikuttaa seurakunnassa ja saamme antautua hänen hallintaansa.

Kun elin aikani omalla laillani erossa seurakuntayhteydestä, haluan lopuksi avata parannukseen liittyvän raamatunkohdan. Tuomarien kirjan 10. luvun jakeet 6-16. Luen kuitenkin vain jakeet 10 ja 15. "Me" sana lauseissa kuvaa minua itseäni:

"Niin israelilaiset huusivat Herraa avukseen ja sanoivat: 'Me olemme tehneet syntiä sinua vastaan, sillä me olemme hylänneet oman Jumalamme ja palvelleet baaleja.' ... Israelilaiset sanoivat Herralle: 'Me olemme tehneet syntiä. Tee sinä meille aivan niin kuin hyväksi näet, kunhan vain tänä päivänä vapautat meidät'."

Sydämeistäni kiitän Herraa, joka antoi levon ja lohdutuksen minulle hoidosta väsyneelle, mursi kovan sydämeni ja opetti minua uskomaan asiani hänelle. Tänään minun suurena tukenani on tämä terve seurakunta. Sulkeudun heikkona edelleen esirukouksiinne. (2003)

Entä sinä?

Millä tavalla sinä voisit vahvistaa seurakuntasi yhteyttä? Usein seurakunnan yhteyden turmelevat pienet ketut eli selän takana puhuminen ja huhupuheiden levittäminen. Miten sinun tulee niiden keskellä menetellä, jotta seurakunnan ykseys voisi syventyä? Mitä sinä teet, kun näet toisten uskovien ajalliset tarpeet tai heidän hengellisen kypsymättömyytensä? Missä sinä mahdollisesti olet aiheuttanut säröjä seurakuntasi yhteyteen? Miten sinun tulee silloin menetellä? Meidän kannattaa jäädä näitä kysymyksiä miettimään ja tekemään parannus siinä, mikä estää yhteyden toteutumista?